

KEDVES OLVASÓK!

Hyde Park rovatunk halatlan népszerűségéről tanúskodik az a csaknem száz levél, melyet a két bővített szám ellenére egyelőre nem sikerült bepréselnünk a rovatba. Síralmas anyagi helyzetünk (melyről nem mi tehetünk) sajnos az idén még csak egy bővített szám megjelentetését teszi lehetővé, mely többnyire a KMV-vel foglalkozik majd. Kérem a Hyde Parkba és más rovatokba író külmunkatársainkat, legyenek türelmesek. Mi szeretnénk, ha a levelek, azaz írások túlnyomó része megjelenne a lapunkban és reméljük, hogy a tanév végéig, a Képes Ifjúság korlátozott terjedelme ellenére, ez sikerülni fog. Megtörténhet azonban, hogy egyeseknek heketet, rosszabb esetben több mint egy hónapot kell várniuk a közlésre.

Köszönjük a megértéseket. Továbbra is várjuk írásaitokat!

HÓVIRÁGOK

Zord tengerparton, szűz homokban játszottuk a megújítást.

A vén szelektől piszkos lett szívünk.

Pókhálón keresztül lüktetett

a kapzsi vágy: pókok csókját lestük,
és értettük a víznek moráját.

Nem tudtad, hogy téged ölelnék.

Ha kérted volna testem illatát,
e kihalt tájon élnénk boldogan,
nem bánva a megaláztatást.

Most csak engem éget itt a nyár,
csak én sírok, amíg fenn a hold
vad-jeges fényét hinti egyre rám.

Mondd, mért aláz meg minden
fényesugár,

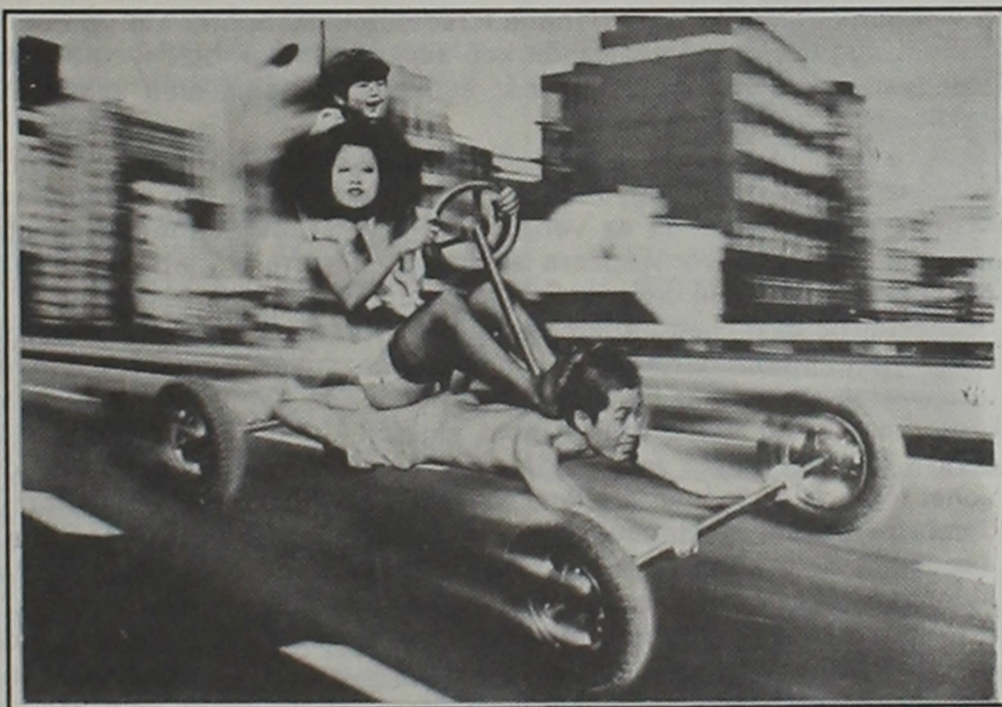
méрт oly érinthetetlen a múlt,
és méрт hiányzik úgy a kegyelem?

Minden csak fegyelem és vész – jós
intelem?

PÁLFI Attila

MISHIMA

Az utolsó felvonás következett. A vérvörös függöny hullámozva szétnyílt, s a színpad látványa megdöbbenett. A közönség elnémult a gyönyörűségtől, s figyelte a színpadon elkezdődő táncot. A táncosok citromsárga, földigérő kimonókban voltak, s mintha apró kerekeken gurulnának, elkezdtek a Nap Táncát. A háttérben égő kb. negyven gyertya fénye aranyozva visszatükröződött a táncosok csillogó kimonóin, és bevilágította az egész színpadot, sőt a nézőtér elülső részét is. Mint amikor a tavaszi szellő elcsendesedik, úgy lassultak le a Nap táncosai, és észrevétlenül elkezdtek fogyni. Ugyanekkor vérpiros köntösben újabb táncosok jelentek meg. Csak most figyeltem fel a szomorú japán kísérezére. A Nap táncosai hirtelen eltűntek, és a piros kimonós táncosok száma egyre növekedett. Érezkelni lehetett, ahogy egyre több gyertya kialszik, és félhomályba borul a színpad. Igen, ez az Alkonyat Tánc, eszméltem fel. Már sokkal lassabban, vontatottabban lejötték táncukat. A zene még halkabb lett, és az Alkonyat Táncosai fáradtan a padlóra hajtották fejüket, s lehunyták szemüket. Vérpiros kimonójuk gyászlepelként borította őket. Mikor az utolsó táncos is lehunyta szemét, koromfeketébe öltözött táncosok jöttek. A mozdulatok bája félelmet ébresztett bennem. A táncosok némán, kört alkotva húzták maguk után feketén csillogó kimonójukat, s már csak egyetlenegy hang ritmusára forogtak. Az Éj Tánc volt ez. A háttérben csak egy gyertya égett, a táncosok hirtelen megálltak, térdükre ereszkedtek, és némán hajtották le a fejüket. A zene elhallgatott, ezzel egyidőben kialudt az utolsó gyertya is. Teljes sötétség borult a színpadra. Már néhány perce ültünk így a sötétben, és éreztük a közönség kétségbeesését. Ekkor egy homályosan égő lámpa gyulladt ki, és néhány megkönnyebült sóhajást hallottam mellettem. A táncosok – most már csak mozdulatlan lények – továbbra is ott térdeltek a színpad közepén, bűvös félkört alkotva. Egy japán szerzetes lépett elő, vérvörös kimonóban, pár pillanatig összetett tenyérrel

mormolt valamit, majd némán meghajolt, és a következőket mondta: – Minden Erők Istene küldött, és azt hozta hírül, hogy Mishima bűnös, mert érzett, mert hideg volt, és meleg volt. Halála mégis dicsőséges, mert az Erők Istene azt az ítéletet hozta: szeppuku. Ekkor egy fehér selyemkimonóba öltözött ember lépett be. Mishima volt az. A szerzetes egy kardot kapott az egyik táncostól. Mishima törökülésben, szótlánul ült. – Itt tartom a kezemben a Dicsőség Kardját. Add át a Víznek, a Levegőnek, a Földnek, és a Tűznek azt a meleget és hideget, melyet kaptál – szólt a szerzetes.

– Átvesszem a Dicsőség Kardját – szólt Mishima –, és átadom a meleget és a hideget, és megölöm a bűnt. Mishima melléhez illesztette a kardot, és egy hirtelen mozdulattal rászúrta magát. Mintha összetört volna valami ekkor... A közönség döbbenetben ült, de amikor leereszkedett a függöny, és megjelentek az Éj Táncosai, a Búcsú Táncát lejtve, mindenki fellélegzett, és felviharzott a taps.

Egy óra múlva a nézőtér teljesen üres volt, egyedül ültem, gondolkodva a látottakon. Ekkor valami egészen furcsa dolog történt... Szétnyílt a függöny, és a színpadon borzasztó látvány tárult elém. A Nap, az Alkonyat és az Éj táncosai némán álltak előttük a szerzetessel, aki zokogott. Középen Mishima ült. Törékeny teste mereven előrebukva, mint aki a padlót nézi. A kard még mindig a testében volt, körülötte hatalmas vértócsa. Éreztem, hogy ellazulok, és szemem előtt minden elhomályosodik, s gyötrő sötétség vesz körül.

Kinyitottam szemem, és felültem. Micsoda álom, gondoltam. Az íróasztalhoz léptem, és bevettem a már előre kikészített nyugtatókat. Leültem a szőnyegre, és próbáltam visszaemlékezni. Különös hideget éreztem körülöttem és magamban is. Minden megfagyott? Egy másik pillanatban forróság öntött el. Olvadni láttam szobám fémtárgyait. Éreztem a nyugtatók hatását. Fejemben azonban furcsa hangok visszhangzottak: „Átadom a meleget és a hideget, és megölöm a bűnt...”

BÁLINT Zsolt

HOLT VIRÁGOK

Egy hideg hanton fekszünk
meztelen,

míg szirmunk tépi vásott
őszi szél.

Ereinkből poshadt lé
szivárog,

s mindezen egy szivárvány
nevet.

Kegyvesztettek most a
nappalok,

az éjszakát meg őrzi
vakötét.

Merev szemmel bámulom a
semmit –

csak a tiéd látja még a
fényt!

S míg itt fekszünk
hideg-meztelen,
testünkre fagy a hajnali
harmat.

KÁR

Ilyenek voltunk, s változni
már

soha nem fogunk. Mindegy...
Csak ne unnánk meg közben
önmagunk!

Gázolunk a langyos
öntudatlanságban,
s meg-megsajdul gyáva
tudatunk.

Kéj csorog, minden remeg,
és nincs

ki felénk lépne végre
nagymerészen,
baljós táncát járja a magány.
Hamu, füst, korom – ezt én
nem akarom.

Majd pucér gyertyalángok
tüzét

sorra mind kioltod, hogy
bűneink

kincsesládáját a hajnal
kinyitva ne lássa.

Ilyenek voltunk, s változni
már

soha nem fogunk. Mindegy...
PÁLFI Attila